

Murányi Zita
(1982, Budapest) költő, író,
újságíró, Budapesten él,
Bródy Sándor-díjas

Murányi Zita

megdobban

az ég összeért a vízzel a csónak a semmiben
úszott a partot szegélyező fűzfák néma
ostorcsapása is a mindenséghez konyult
a ködben láttam meg a teljességet
a szürke napban a holdat
két glória finoman összeolvadt
hogy fénykörbe vonja a júliusi túlpart
késő októberét a hattyúrajt odaképzelttem
a tollak lehetetlenül fehér színét két szárny
gyöngye kört ível a vízre és tükrét
befonja a közepén megdobbanó
isteni szívverés.

hógolyó

a fehér védőpalást alatt elidegenedett a táj
bokáig süppedtem a téli káprázatban
a mindent megelőző fénnel kelt birokra
a hó ragyogása egy letört gally is angyalszárnyra
emlékeztetett már nem kell várnom semmire
itt minden perc egy majdnem beteljesülés
hógolyót gyúrtam mintha isten kezében
zárult volna össze a világkeletkezés.

földrengés

a hídról még visszanéztem
a Dunára épp átlót húzott a nap
Buda és Pest közé szikrázó stéget
a naplementével azonnal elkorhadt

néztem a naplementét ahogy Buda és Pest
között szétszakad ez a bársonyos kötelék
ahogy közelednek az esték és a pusztuló napfényben
a csillagos ég is olyanak tűnt amit szétzilált egy földrengés.